

ция, която увлече въ името на горнитѣ принципи измѣнения въ робство народъ. И въ просвѣтното, и въ революционното дѣло тя се явява като ръководителъ на народнитѣ маси, будителъ всрѣдъ всеобщата духовна вцепененостъ и отчаяние.

Имотнитѣ и трудови съсловия въ България съзнаваха, че трѣбва да се задоволятъ и разширятъ тѣхнитѣ материални и духовни нужди. Но подъ охраната на какви закони и каква властъ? Такива нѣмаше. Зато у тѣхъ се създаде растяще недоволство противъ чуждото насилническо управление, тѣ търсятъ начинъ и пжтъ, за да проявятъ масово своя протестъ и непримиримостъ. И какъ? Този е билъ голѣмиятъ и сѣдбоносенъ въпросъ.

Въ отговоръ на него тѣ тръгватъ въ сѣщия пжтъ, по който вече съседнитѣ балкански държави бѣха тръгнали, като по-подготвени: Гърция, Ромъния, Сърбия. Въ тази буреносна атмосфера се вмѣкваше и влиянието на идеитѣ, прѣснати отъ великата френска революция (1789), която бѣ насочила удара си надъ свѣтовния деспотизъмъ, откривайки просторъ на демокрацията—за свобода, равенство и братство.